

DUM
V AMITYVILLE

JAY ANSON

Copyright © 1977 by Jay Anson, George Lee Lutz, and Kathleen Lutz
Copyright renewed © 2005 by Jay Anson, George Lee Lutz, and Kathleen Lutz

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Prokop, 2024
Cover © Adéla Korbělářová, 2024
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4992-8 (pdf)

DŮM V AMITYVILLE

Jay Anson

přeložil Ondřej Prokop

F**B****S**

Předmluva reverend John Nicola

Téma, jímž se tato kniha zabývá, je sice staré jako lidstvo samotné, ale přesto je nutné, aby mu hloubaví čtenáři věnovali svou pozornost i dnes. Obavy a strach z ojedinelých, ale opakovaných zpráv o jevech, při nichž se člověk cítí být obětí nepřátelských bytostí s nadlidskými schopnostmi, vyjadřovaly všechny civilizace odjakživa. Společnosti na takové výzvy reagovaly různými způsoby. Odpovědí na démonické útoky bývalo rituální využití slov, gest, amuletů a dalších předmětů, což platí jak pro starověké semitské kultury – vzpomeňme na Babyloňany a jejich obávané démony Utukku –, tak pro exorcismus v soudobém křesťanství.

V našem moderním západním světě existují ve vztahu k působení záhadných sil tři hlavní postoje. Jednotlivci si vzhledem k takovým jevům utvářejí své názory, jež lze charakterizovat jako různorodé kombinace těchto tří přístupů. Prvním z nich je přístup *vědecký*. Svět, a možná

i vesmír, se podle něj řídí neměnnými zákony, k jejichž objevení vedlo – nebo by alespoň mohlo vést – vědecké bádání. Naproti tomu stojí diametrálně odlišný přístup, který, zdá se, vědecké poznatky odsuzuje, nebo dokonce ignoruje a empirické poznání považuje za povrchní a bezvýznamné. Tento postoj, jenž se raději zaměřuje na neviditelné spirituální reality, můžeme nazvat jako *pověřivý*. Třetí přístup čerpá z obou předešlých. Drží se vědecké metody, ale skrze teologické a filozofické úvahy dodává pozitivistické vědě spirituální rozměr. Tento přístup nazvěme přístupem *náboženským*.

Jedno je jisté. Jevy popsané v této knize se skutečně dějí. Dějí se obyčejným rodinám a lidem, kteří nepatří mezi exhibicionisty a nesnaží se na sebe za každou cenu upoutat pozornost. Vědci-pozitivisté často odmítají poskytnuté důkazy zkoumat a zpochybňují jejich skutečnost. Zdá se, že v tomto případě jde z jejich strany o předsudky. Na druhou stranu ti vědci, kteří důkazy považují za důvěryhodné, využívají při jejich zkoumání vědecké metody a snaží se daný jev vysvětlit, obvykle omezují svůj výklad událostí na současné možnosti vědy, jak ji známe dnes, nebo předpokládají, že úkaz bude jednoho dne možné vysvětlit díky novým poznatkům v empirické vědě. To je jeden z rozumných a ucelených přístupů.

Pověřiví lidé paranormální jevy využívají k ospravedlnění svého místy nerozumného pojetí života. Ti, kdo do situace v Amityville, kterou zde popisuje Jay Anson, vkládají své iracionální obavy, nesmyslné předsudky a vysvětlení, jednoduše prohlubují utrpení těch, které tento případ zasáhl. Takové předsudečné chování je zcela zřetelné.

Ve světonázoru věřících osob pochopitelně figurují také zjevení. Zjevení svědčí o určité boží komunikaci, která následně dokazuje, že Bůh existuje a zajímá se o lidský svět. Je zřejmé, že z tohoto vyplývá další druh předsudků – předsudek víry. Vyrovnaný věřící přijme poznatky moderní vědy a bude je obdivovat, nakonec však dojde k závěru, že i za předpokladu budoucího vývoje je krátkozraké domnívat se, že příroda neodhaluje hlubší úroveň skutečnosti za hranicemi empirických přírodních věd. Rozumný věřící, stejně jako tolerantní vědec, možná bude také ochotný přijmout ve vztahu k paranormálním jevům integrovaný přístup.

Sledujme tedy, že osobní postoj jednotlivce, ať už je jakýkoliv, se opírá o určité předsudky, jež není možné dokázat natolik uspokojivě, aby s nimi souhlasil i zastánce postoje jiného. Když se v životě jedné rodiny začnou odehrávat paranormální jevy a rodina se snaží vyhledat pomoc, může ji stejnou měrou odrazovat jak naivita pověřčivých lidí, tak nejistota těch, kteří deklarují, že v nadpřirozeno věří, avšak za své přesvědčení se stydí nebo jsou jím zmatení, ale i povýšená pýcha pozitivistů, kteří s jistotou tvrdí něco, co je v přímém rozporu s osobními zkušenostmi jiných lidí.

Tato složitá změť neznalosti, zaujatosti a strachu bohužel takové nic netušící rodině, jež se zničehonic ocitne v nepříjemné a děsivé situaci, způsobí obrovské utrpení. A právě takovým případem se zde Jay Anson zabývá. Pokud by se jednalo o fiktivní příběh, bylo by ho snadné zavrhnout a označit za irelevantní. Jde však o reálný příběh podle vyprávění rodiny a kněze, kteří všechny popsané události skutečně zažili, a právě proto

bychom se nad jejich příběhem měli zamyslet. Ti z nás, kteří paranormální jevy zkoumali, mohou potvrdit, že tento případ není atypický.

S paranormálními jevy se pojí mnoho nejistoty, a tak by ode mě, věřícího zastávce vědy, bylo nedbalé nevarovat čtenáře před nebezpečnou arogancí těch, kteří tvrdí, že porozuměli neznámému, a silácky se chvástají, že ovládají transcendentno. Moudrý člověk ví, že neví, a obezřetný člověk k tomu, nad čím nemá kontrolu, chová úctu.

Prolog

Pátého února roku 1976 oznámili v pořadu *Ten O'Clock News* na newyorské stanici Channel Five, že spouštějí sérii reportáží o lidech, kteří tvrdí, že mají mimosmyslové schopnosti. Následoval záběr na reportéra Stevea Baumana, jenž zkoumal dům v Amityville na Long Islandu, ve kterém mělo údajně strašit.

Bauman řekl, že třináctého listopadu 1974 došlo ve velkém rodinném domě na adrese 112 Ocean Avenue k masové vraždě. Třiadvacetiletý Ronald DeFeo se chopil pušky a postupně postřílel své rodiče, dva bratry a dvě sestry. Poté byl odsouzen na doživotí.

„Před dvěma měsíci,“ pokračoval reportér, „si dům za osmdesát tisíc dolarů koupili George a Kathleen Lutzovi.“ Lutzovi o vraždách věděli, ale nebyli pověřiví a dům jim pro ně a jejich tři děti připadal ideální.

Nastěhovali se třiadvacátého prosince. Krátce nato, popisoval Bauman, si všimli, že dům obývá nějaká

nadpřirozená síla, a začali se bát o své životy. „Zmínili, že uvnitř cítili nějakou energii, jakési nepřirozené zlo, které každý den sílilo.“

Lutzovi dům opustili po čtyřech týdnech. Odvezli si jen pár kusů náhradního oblečení a momentálně přebývají na utajeném místě u svých přátel. Než však odjeli, pokračovala reportáž, zpráva o jejich nepříjemné situaci se rozkřikla po okolí. Lutzovi se radili s policií, místním farářem a také s odborníky na paranormální jevy. „Údajně mluvili o podivných hlasech, které jako by zněly přímo z nich, a o síle, jež paní Lutzovou vyzvedla do vzduchu a přesunula ji ke komoře, za níž se nacházela místnost, která však nebyla zanesena v žádných nákresech.“

Reportér Steve Bauman už o jejich tvrzeních slyšel. Když si o domě hledal informace, zjistil, že téměř všechny rodiny, které v něm žily, postihla nějaká tragická událost, a to i ty, jež bydlely v domě, který na pozemku stával dříve.

Televizní hlasatel dále diváky informoval, že si William Weber, advokát Ronalda DeFea, nechal vypracovat studie ve snaze dokázat, že chování všech, kdo kdy na adrese 112 Ocean Avenue žili, ovládala jakási síla. Weber tvrdil, že tato síla „by mohla být přírodního původu“, a myslel si, že by s takovým důkazem v ruce mohl svému klientovi zajistit nové soudní řízení. Weber pak na kameru uvedl: „Určité budovy mohou být postavené nebo zkonstruované jistým způsobem, který v závislosti na fyzikální struktuře domu v některých místnostech může vytvářet jakési elektrické proudění. Znovu opakuji, že vědci ‚danou možnost zkoumají, aby ji mohli vyloučit‘. Až vyloučí

všechna logická nebo vědecká vysvětlení, případ předají výzkumníkům z Dukeovy univerzity, kteří se zaměří na paranormální aspekty.“

V reportáži se na konci zmiňuje, že ve věci se angažovala i katolická církev. Stanice Channel Five oznámila, že v prosinci do Amityville zamířili dva emisáři z Vatikánu, kteří prý měli Lutzovým říci, aby dům okamžitě opustili. „Církevní rada pro zázraky případ zkoumá a je toho názoru, že na 112 Ocean Avenue se nachází určité síly, jež přesahují rámec současného lidského poznání.“

Dva týdny po odvysílání reportáže uspořádali v kanceláři Williama Webera George a Kathy Lutzovi tiskovou konferenci. Právní zástupce RONALDA DeFea se s manželským párem seznámil přes společné přátele o tři týdny dříve.

George Lutz novinářům sdělil, že v domě už nestráví ani noc, ale že jej ještě prodávat nebude. Čekal na výsledky vědeckých testů, které měli provést parapsychologové a další „senzibilní“ odborníci na okultní jevy.

Od té doby Lutzovi přestali s médii komunikovat, protože měli pocit, že média celou věc příliš zveličují a přehánějí. Jejich příběh se tedy vyprávění dočkal až teď.

1

18. PROSINCE 1975

George a Kathy Lutzovi se na adresu 112 Ocean Avenue přestěhovali osmnáctého prosince. O dvacet osm dní později s hrůzou utečou.

George Lee Lutz (28) ze čtvrti Deer Park na Long Islandu měl o cenách nemovitostí poměrně dobrou představu. Jako vlastník zeměměřičské firmy William H. Parry, Inc., dával všem hrdě najevo, že jeho podnik funguje už tři generace a že ho zdědil po svém dědovi a po otci.

S manželkou Kathleen (30) absolvovali od července do listopadu více než padesát prohlídek domů na jižním pobřeží Long Islandu, než se konečně rozhodli podívat do Amityville. Žádný z domů v cenovém rozmezí třicet až padesát tisíc dolarů neodpovídal jejich požadavkům: aby byl u vody a aby v něm mohla sídlit Georgeova firma.

Když se Lutzovi rozhlíželi po novém domově, George volal mimo jiné i do realitní kanceláře Conklin Realty Office v Massapequa Parku a mluvil s makléřkou Edith Evansovou. Že prý pro ně má nový dům, který by jim chtěla někdy mezi třetí a půl čtvrtou ukázat. George s ní prohlídku domluvil a makléřka – přitažlivá, laskavá žena – jim ve tři odpoledne dům ukázala.

S mladými manželi měla velkou trpělivost a chovala se k nim velmi vstřícně. „Nejsem si jistá, jestli je to přesně to, co hledáte,“ řekla Georgeovi a Kathy, „ale chtěla jsem vám ukázat, jak si žije ta ‚druhá půlka‘ Amityville.“

Na 112 Ocean Avenue stojí velká členitá trojpodlažní stavba s tmavou šindelovou střechou a bílými prvky kolem dveří a oken. Stojí na pozemku patnáct metrů širokém a dvaasedmdesát metrů dlouhém. Při pohledu z ulice jsou dveře napravo. K pozemku patří také devět metrů dlouhý dřevem zpevněný přístup k řece.

Na lampě na konci dlážděné příjezdové cesty je tabulka se jménem, které domu dal předchozí majitel. Stojí na ní „High Hopes“, velké naděje.

Uzavřená veranda s barem má výhled na oblíbenější, starší obytnou čtvrť s velkými domy. Kolem úzkého pozemku rostou stálezelené stromy, jež ze stran částečně brání ve výhledu na sousedy, ale na jejich zatažené záclony je pořád vidět poměrně snadno. Georgeovi to připadalo zvláštní. Když se rozhlédl, všiml si, že sousedé mají zatažené záclony jen v oknech, která směřují k jeho domu, ale jinde ne.

Dům byl na prodej téměř rok. V novinových inzertech se neobjevoval, ale realitní kancelář Edith Evansové ho na seznamu měla včetně kompletního popisu:

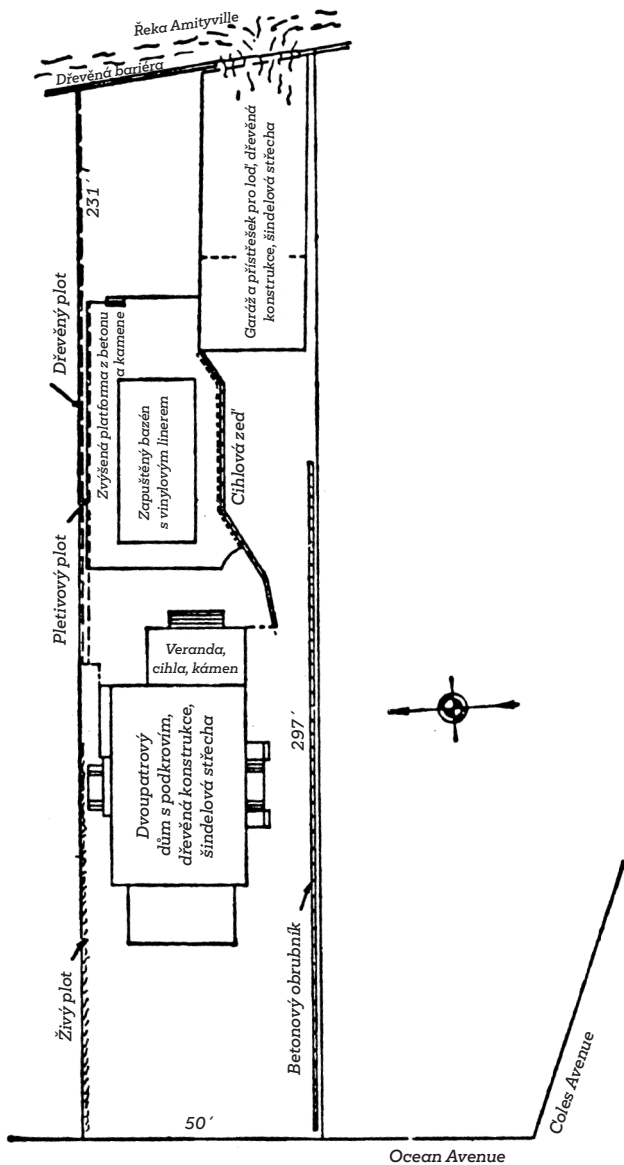
EXKLUZIVNÍ LOKALITA V AMITYVILLE – nizozemský koloniální styl, šest ložnic, prostorný obývací pokoj, reprezentativní jídelna, uzavřená veranda, tři koupelny a jedna samostatná toaleta, obyvatelný sklepní prostor, rozměrná garáž na dvě auta, vyhřívaný bazén a velký přístřešek pro loď. Cena 80 000 dolarů.

Osmdesát tisíc dolarů! Dům s takovými dispozicemi by se musel rozpadat, aby ho někdo prodával za takovou cenu. Nebo možná zapomněli před osmičku napsat ještě jedničku. Člověk by si myslel, že jim makléřka tak podezřele dobrou nabídku bude chtít ukázat až po setmění a jen zvenku, ale ona je ochotně pustila i dovnitř. Prohlídka byla příjemná a svižná, ale důkladná. Dům přesně splňoval všechny jejich požadavky, a dokonce byl společně s ostatními objekty na pozemku ve skvělém stavu, což Lutzovi nečekali.

Makléřka jim pak bez váhání sdělila, že se jedná o dům DeFeových. O té tragédii slyšela snad celá země. Třináctého listopadu 1974 zavraždil třiadvacetiletý Ronald DeFeo svého spícího otce, matku, dva bratry a dvě sestry.

Podle novinových zpráv a televizních reportáží policie zjistila, že útočník všech šest lidí zastřelil velkorážní puškou. Všichni, jak se Lutzovi dozvěděli o několik měsíců později, leželi ve stejné poloze – na břiše, s hlavou položenou na pažích. Ronald se tváří v tvář tomu masakru konečně přiznal: „Začalo to zničehonic. Dělo se to strašně rychle, nemohl jsem přestat.“

William Weber, DeFeův soudem přidělený obhájce, se snažil soud přesvědčit, že obžalovaný je nepřítel. „Než

Nákres pozemku podle zeměměřičského průzkumu z roku 1975

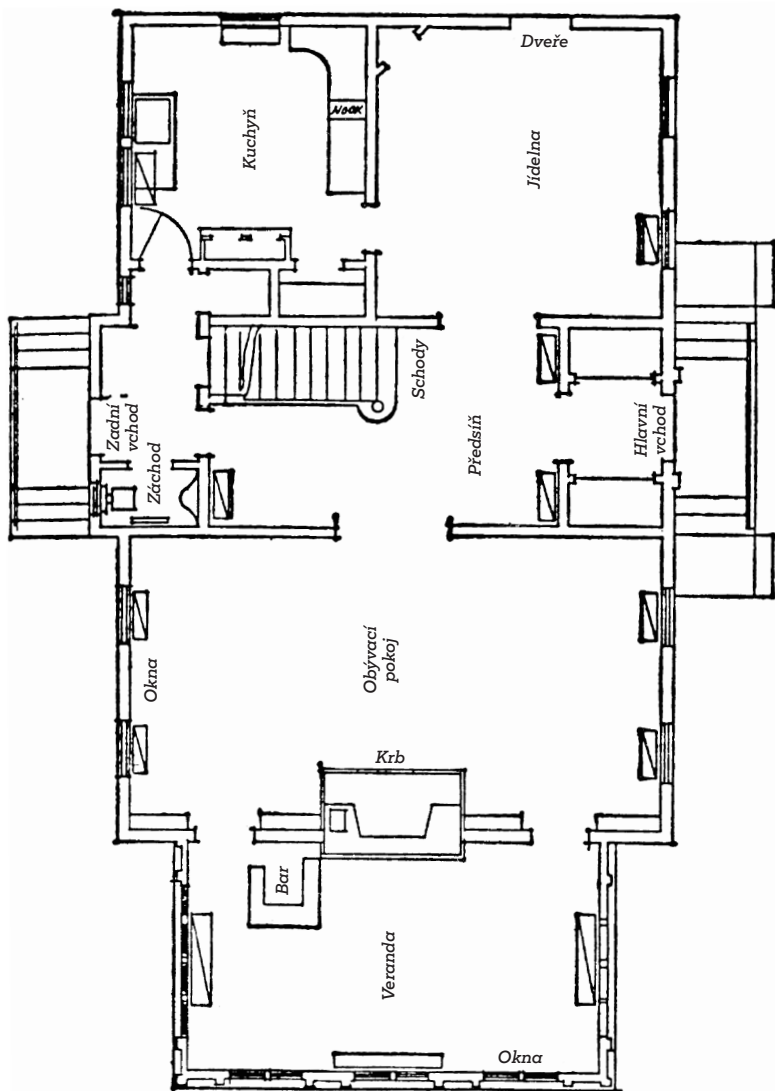
došlo k tomu incidentu,“ vypovídal mladý muž, „celé měsíce jsem slýchal hlasy. Kdykoliv jsem se rozhlédl kolem sebe, nikdo tam nebyl, takže ke mně musel promlouvat Bůh.“ Ronald DeFeo byl uznán vinným a odsouzen k šesti doživotním trestům odnětí svobody.

„Zajímalo by mě, jestli jsem vám o tom měla říct před prohlídkou, nebo až po ní,“ přemýšlela nahlas makléřka. „Abych věděla, jak příště jednat s klienty, kteří hledají bydlení v cenové relaci do devadesáti tisíc dolarů.“

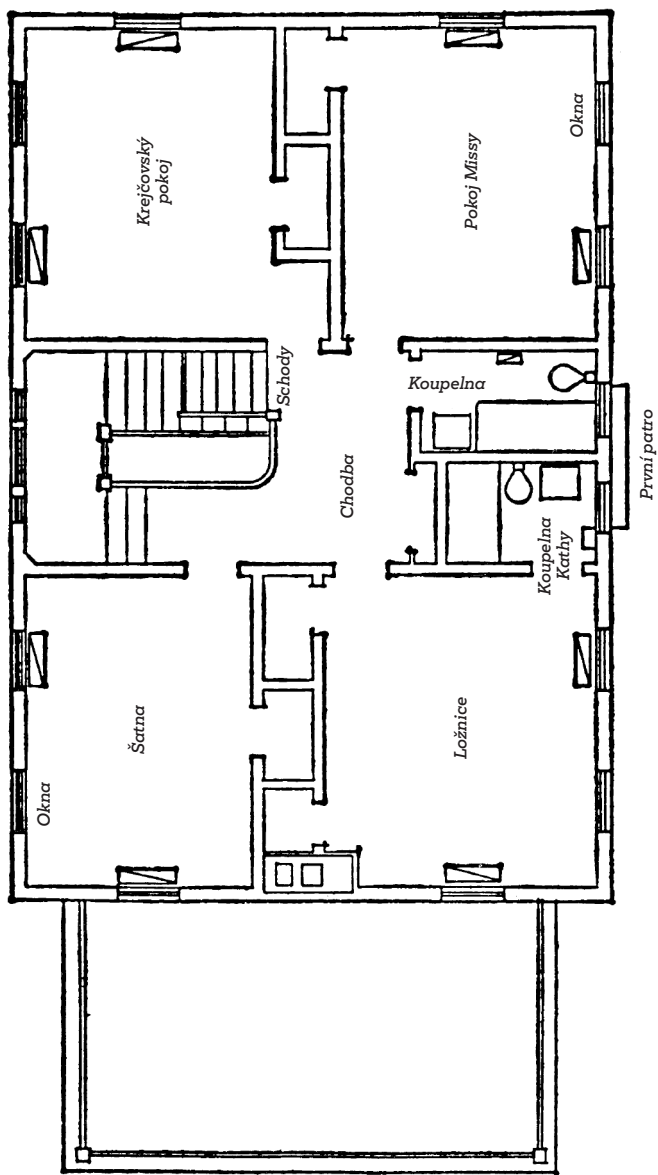
Zjevně si nemyslela, že by Lutzovi o tak honosnou nemovitost mohli mít zájem. Kathy se však po domě ještě jednou rozhlédla, spokojeně se usmála a řekla: „Lepší jsme zatím neviděli. Je tu všechno, co jsme si přáli.“ Samozřejmě nikdy ani nedoufala, že by v takovém domě mohla žít, ale George sám sobě slíbil, že udělá vše pro to, aby jí to dopřál. Tragické události, které se na 112 Ocean Avenue odehrály, Georgeovi, Kathy ani jejich třem dětem nevadily. Pořád to byl jejich vysněný dům.

Zbytek listopadu a první týdny prosince Lutzovi připravovali malé úpravy nového domu. George měl zkušenosti se zeměměřičtívím, a tak zvládl vhodné změny načrtnout sám.

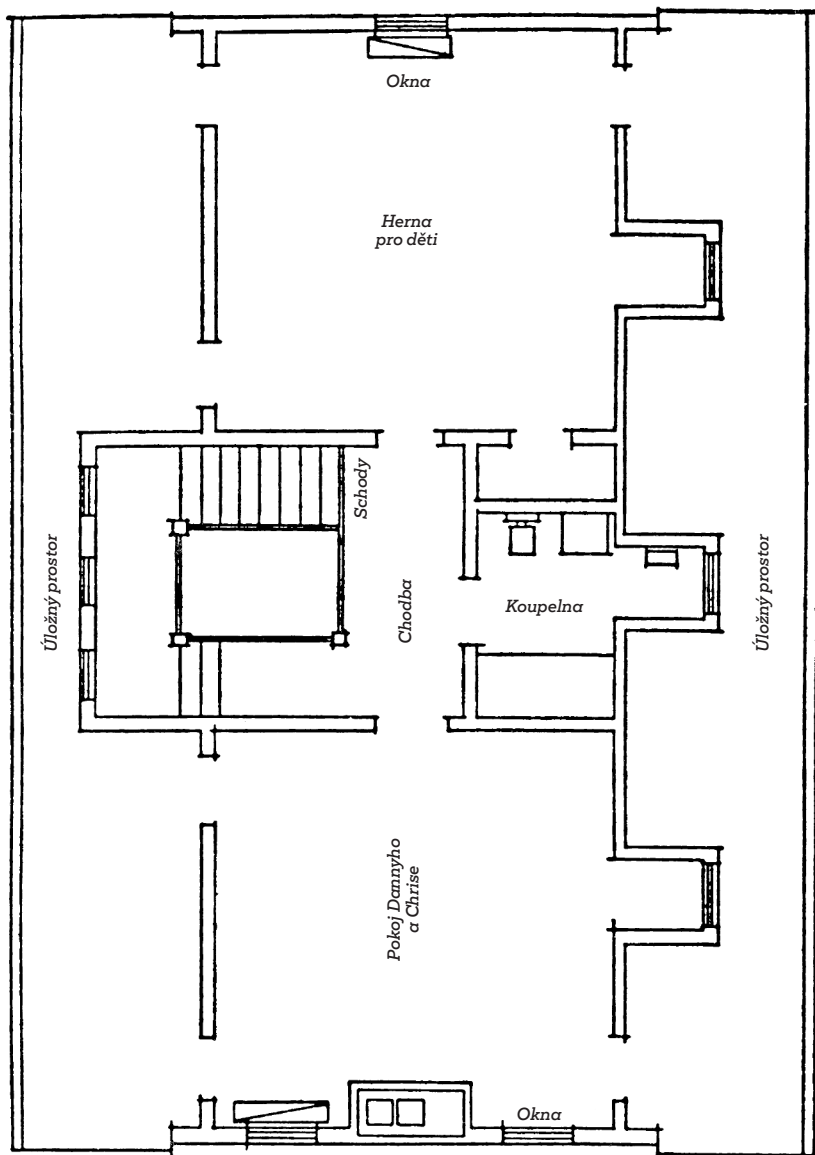
Společně s Kathy se rozhodli, že jeden z pokojů ve druhém patře dají svým dvěma synům, sedmiletému Christopherovi a devítiletému Danielovi. Z druhé místnosti udělají hernu pro děti. Pětiletá Melissa, které říkali „Missy“, bude spát ve svém pokoji v prvním patře naproti ložnici rodičů. Kromě toho budou George a Kathy v prvním patře mít ještě krejčovský pokoj a velkou šatnu. Chris, Danny i Missy měli ze svých pokojů velkou radost.

Prizemi

První patro

Druhé patro / podkrovní

V přízemí měli Lutzovi malý problém. Nevlastnili žádný nábytek do jídelny. Nakonec se rozhodli, že než podepíší smlouvu, George vyřídí makléře, že by chtěli odkoupit jídelní sestavu, která v domě zbyla po DeFeových, vybavení dívčího pokoje pro Missy, křeslo a také nábytek z ložnice Ronalda DeFea. Tyto věci a další vybavení, jako například postel manželů DeFeových, nebyly zahrnuté do kupní ceny. George za ně zaplatil dalších čtyři sta dolarů. K tomu dostal zdarma sedm klimatizačních zařízení, dvě pračky, dvě sušičky, novou lednici a mrazák.

Před stěhováním Lutzovy čekalo ještě hodně práce. Kromě přemístění veškerého majetku museli také vyřešit složité právní otázky ohledně převodu vlastnického práva. Budova s pozemkem byla zapsaná na jméno rodičů Ronalda DeFea. Ukázalo se, že všechno měl po rodičích zdědit jakožto jediný přeživší Ronald, přestože je odsouzený za jejich vraždu. S majetkem nebylo možné nakládat, aniž by proběhlo dědické řízení. Vykonavatelé závěti museli hledat cestu ve složitém právním bludišti a potřebovali stále více času, aby zajistili, že všechny transakce spojené s domem a pozemkem budou vyřízeny podle práva.

Lutzovým bylo řečeno, že by v případě uzavření kupní smlouvy bylo možné připravit ustanovení, jež by chránila právní zájmy všech zúčastněných stran. Celý proces by však mohl trvat týdny nebo i déle. Nakonec bylo dohodnuto, že při uzavření smlouvy bude čtyřicet tisíc dolarů na hypotéku uloženo do úschovy, dokud nebude možné dokončit přepis vlastnických práv.

Datum podpisu smlouvy padlo na den, kdy se George s Kathy plánovali odstěhovat z Deer Parku. Prodej jejich

starého domu měl proběhnout o den dřív. Možná protože věřili, že se všechno nějak vyřeší, a nemohli se dočkat, až se zabydlí v novém domě, usmysleli si, že se všechno pokusí zvládnout během jediného dne.

Balení měla na starost hlavně Kathy. Dětem rozdala malé úkoly, aby si od nich s Georgem odpočinuli. Měly si posbírat své hračky a připravit si oblečení, aby se dalo zabalit. Pak měly začít uklízet, aby jejich starý dům vypadal před novými majiteli co nejlépe.

George měl v plánu zavřít svou kancelář v Syossetu a přesunout ji do nového domu, aby ušetřil za nájem. S touto položkou také počítal, když přemýšlel nad tím, jak zařídit, aby si s Kathy mohli dům za osmdesát tisíc dovolit. Teď došel k závěru, že jako kancelář by mohl nejlépe posloužit dobře rozvržený suterén. Přestěhovat vybavení samo o sobě zabere dost času, a pokud se má kancelář opravdu přemístit do sklepa, bude to chtít trochu tesařské práce.

Třináct metrů dlouhý a sedm metrů široký přístřešek na loď, jenž stál za domem a garáží, pro Lutzovy neměl být jen okázalou a nevyužívanou ozdobou. George měl sedm a půl metru dlouhou kabinovou jachtu a čtyřpůlmetrový motorový člun. Takový přístřešek mu zase ušetří spoustu peněz, které by jinak platil za místa v přístavišti. Přestože měli s Kathy jiné priority a neustále přicházeli na další, nemohl přestat přemýšlet nad tím, že své lodě bude do Amityville muset dovézt na přívěsu.

Na 112 Ocean Avenue je čekalo hodně práce. Jak venku, tak uvnitř. George sice nevěděl, kde na to vezme čas, ale rozhodl se, že provede pár krajinářských úprav a postará se o zahradu. Keře možná zakryje pytlouinou,

aby je ochránil před mrazem, zasadí cibuloviny a tráv-
ník posype vápnem.

Jelikož to Georgeovi s náradím šlo, podařilo se mu pohnout i s prací v interiéru. Sem tam ho trochu tlačil čas taky proto, že se věnoval projektům, na kterých by rád pracoval, a ne těm, které bylo opravdu potřeba dokončit. Brzo však všeho nechal, aby vyčistil komín a krb. Blížily se totiž Vánoce.

Když přišel den stěhování, byla docela zima. Lutzovi si zabalili už večer a spali na podlaze. George vstal brzo a sám naplnil největší přívěs, který si u firmy U-Haul mohl pronajmout. Sotva se pak stihl umýt a dojet za Kathy podepsat smlouvu.

Právníci během obřadu používali vyšší než obvyklé dávky nesrozumitelné právníčtiny a vzájemně si předali dlouhé popsané archy. Právník Lutzovým vysvětlil, že kvůli jistým právním překážkám se ještě nemohou stát plnohodnotnými vlastníky nemovitosti, ale zato dostanou nejlepší možné podmínky pro svou hypotéku. Celá záležitost však překvapivě skončila už pár minut po poledni. Když George s Kathy spěchali pryč, jejich právníci je ujistili, že se nemají čeho bát a že nakonec ty správné dokumenty svědčící o jejich vlastnictví dostanou.

George přijel na 112 Ocean Avenue v jednu. V přívěsu byly jejich věci a také lednice, pračka, sušička a mrazák, které měli DeFeovi ve skladu. Za ním jela v rodinné dodávce Kathy s dětmi a v kufru vezla motorku. Čekalo na ně pět Georgeových kamarádů. Bylo jim něco přes dvacet let a vypadali dost statně na to, aby jim mohli pomoci se stěhováním objemnějších věcí. Nábytek, krabice, bedny,

sudy, pytle, hračky, kola, motorku a oblečení odnosit na terasu za domem a do garáže.

George se pak vydal ke vchodu a přitom hledal po kapsách klíče. Otráveně se vrátil k autu a důkladně ho prohlédl. Až pak svým pomocníkům přiznal, že klíče nemá. Měla je pouze makléřka, ale ta si je po podpisu smlouvy nechala u sebe. George jí zavolal, načež se vydala zpátky do kanceláře, aby je přivezla.

Když se konečně otevřel vedlejší vchod, tři děti vyskočily z dodávky, rovnou se vrhly ke svým hračkám a začaly jako amatérští stěhováci pochodovat do domu a zase zpátky. Kathy určovala, kam co patří.

Než se jim podařilo dostat nábytek po poměrně úzkém schodišti do prvního a druhého patra, chvíli to trvalo. Když přijel otec Mancuso, aby domu požehnal, bylo už dlouho po půl druhé.

2

18. PROSINCE

Otec Frank Mancuso není jen duchovní. Kromě svých kněžských povinností se také ve své diecézi věnuje klientům, kteří k němu chodí na rodinné poradenství.

Toho rána se otec Mancuso probral trochu nespůj. Něco ho trápilo. Nedokázal popsat, o co jde, protože mu zrovna nic konkrétního starosti nedělalo. Jak pak sám později řekl, byl to zkrátka jen „špatný pocit“.

Kněz se celé dopoledne ve svém bytě na faře na Long Islandu pohyboval jako v mrákotách. Dneska je čtvrtek, pomyslel si. Mám domluvený oběd v Lindenhurstu, pak musím Lutzovým požehnat nový dům a potom jedu na večeři k matce.

Otec Mancuso potkal George Lee Lutze před dvěma lety. Pomáhal jemu a Kathy připravit se na svatbu,

přestože je George metodista. Kathy má své tři děti z předchozího manželství a otec Mancuso jako kněz cítil za katolické děti osobní zodpovědnost.

Lutzovi přátelského kněze s pečlivě zastřiženým voussem mnohokrát zvali na oběd a večeri k sobě domů do Deer Parku, ale jejich dlouho očekávané setkání z nějakého důvodu nikdy nevyšlo. Teď měl George výjimečný důvod, aby ho pozval znovu. Nechtěl by přijet do Amityville požehnat jim nový dům? Otec Mancuso slíbil, že přijede osmnáctého prosince.

Na stejný den si domluvil ještě oběd se čtyřmi starými přáteli v Lindenhurstu na Long Islandu. Měl tam svou úplně první farnost. Teď měl v diecézi velmi dobrou pozici a vlastní ubytování na faře. Pochopitelně měl neustále hodně práce a nabitý program, a tak mu nejde mít za zlé, že se pokusil zabít dvě mouchy jednou ranou, když Lindenhurst a Amityville leží jen pár kilometrů od sebe.

„Špatného pocitu“ se duchovní nemohl zbavit ani během příjemného oběda se starými známými. Svůj odjezd do Amityville neustále odkládal. Jeho přátelé se ho zeptali, kam má namířeno.

„Do Amityville.“

„Kam do Amityville?“

„K jednomu mladému páru kolem třiceti se třemi dětmi. Bydlí na...“ Otec Mancuso se podíval na kousek papíru. „112 Ocean Avenue.“

„To je ten dům DeFeových,“ odpověděl jeden z přátel.

„Ne. Jmenují se Lutzovi. George a Kathleen Lutzovi.“

„Franku, ty si nepamatuješ DeFeovy?“ zeptal se jeden z mužů u stolu. „Minulý rok? Jejich syn pozabíjel celou